

Του
Γιώργου Αντωνάκη
Καλλιτεχνικού Διευθυντή
Του Δήμου Ηρακλείου

«Η Αρχόντισσα με τις δυο μικρές πατάτες»

Στο άδειο πια Κηποθέατρο βαδίζω μόνος.

Ο Σεπτέμβρης «γεμίζει» κι όπως πάντα σε πλημμυρίζουν σκέψεις και στοχασμοί.
Τα χειροκροτήματα έχουν κοπάσει πια. Οι κούντες στη σκηνή πεσμένες, και το κυλικείο ερμητικά κλειστό.

Τίποτα δεν θυμίζει τις καλοκαιρινές πρεμιέρες τις γεμάτες ζωή και λάμψη.
Βρίσκομαι στο κέντρο της σκηνής. Κοιτάζω μπροστά τις άδειες καρέκλες.
Αναρωτιέμαι.

-Τί ήταν αυτό που σημάδεψε το φετινό καλοκαίρι;

Νά'ταν το πλήθος των θεατών;

Τα ποικιλόμορφα σχήματα καλλιτεχνών και οι παραστάσεις τους;

Νά'ταν τα παράπονα των Ηρακλειωτών ή τα πολλά ευχαριστώ τους;

Η μήπως ήταν οι πολιτικοί με τις γελοίες «εγκάρδιες» χαιρετούρες και τα πλατιά χαζά χαμόγελά τους;

Τίποτα απ'όλα αυτά. Κοινά. Αναγνωρίσιμα.

Γνωστά για τον καθένα.

Μα εγώ μian ιστορία θέλω να σας πω αλλιώς. Στα τέλη του Αυγούστου.

Μian ιστορία με δυο πατάτες.

Με δυο πατάτες και μian Αρχόντισσα.

Με μian Αρχόντισσα και δυο μικρές πατάτες.

Στο Θέατρο του «Μάνου Χατζιδάκι» με είσοδο ελεύθερη για το κοινό. Εκεί που τρόφιμα φέρνουν οι Ηρακλειώτες για τους φτωχούς και ανήμπορους δημότες.

Εκεί στην είσοδο ήμουνα εκείνο το βράδυ.

Την είδα να μπαίνει στη στοά. Ξερακιανή, γύρω στα 80. Με μπαστούνάκι σιγά-σιγά.

Με πλησιάζει.

-Εδώ παιδί μου αφήνουνε τα φαγητά;

-Ναι γιαγιά μου εδώ.

-Ε! πάρε γιέ μου ετούτο το σακουλάκι με τις πατάτες και βάλτο μαζί με τ'άλλα.

-Ευχαριστώ γιαγιά!

-Δυο πατάτες είναι γιέ μου! Δεν είχα τίποτα άλλο!

-Είναι μια χαρά γιαγιά. Σ'ευχαριστώ!

-Εγώ ξέρω παιδί μου τι θα πει να πεινάει ο άνθρωπος.

Την πήρα από το μπράτσο, ανέβηκα τα σκαλάκια και την οδήγησα στη πρώτη σειρά.

-Να 'χεις την ευχή μου παλικάρι μου! Σ'ευχαριστώ!

-Εγώ σ'ευχαριστώ γιαγιά. Καλά να περάσεις!!

Εγώ δεν ξέρω! Μου φάνηκε πως έβλεπε τη μάνα μου. Πως έβλεπα τη κυρά Γιωργία τη γειτόνισσα μας και όλες τις μανάδες του κόσμου και δεν μπορούσα να την ξεχωρίσω απ' τις ιερές μορφές των εικόνων της εκκλησίας.

Και μου ρθαν αυτόματα οι «φάτσες» των επωνύμων Ηρακλειωτών, των «ευυπόληπτων» συμπολιτών μας με τις περιουσίες και τα αμαρτωλά «έχει» τους.

Αυτούς δεν τους είδα ποτέ να φέρουν έστω και ένα μακαρόνι.

Κι είναι τούτες οι στιγμές που ξεκαθαρίζουν τα πράγματα. Όλοι αυτοί που κάνουν τους αδιάφορους όταν είναι να βάλουνε το χέρι τους στη τσέπη, που με έναν περίεργο τρόπο βγαίνουν κερδισμένοι σε όλες τις εποχές και καταστάσεις, είναι εκείνοι που συνήθως βγαίνουν στη σκηνή και στις τηλεοράσεις για να μας πουν πόσο δύσκολα περνάει ο κόσμος και πόσο κοντά του βρίσκονται. Σαν δε ντρέπονται λιγάκι!

Εκεί λοιπόν στο Μικρό Κηποθέατρο, στα τέλη του Αυγούστου εξελίχθηκε η ιστορία μας.

Η ιστορία της «Αρχόντισσας με τις δυο πατάτες».

Ακούω φωνές! Βλέπω τους θεατές όρθιους να χειροκροτούν. Να κραυγάζουν!

Κι εσένα Αρχόντισσα μόνη σου στη σκηνή.

Αγέρωχη. Όπως ο λαός μας. Με ψηλά το κεφάλι!

Θα επιζήσουμε!

Όσο υπάρχουν άνθρωποι.

Σαν και εσένα.

Αρχόντισσα με τις δυο μικρές πατάτες!!

